

La Berta Sàrries va entrar en el món laboral com a assalariada, treballant des de casa els primers clients que, en ocasions, li passava el seu pare, des del seu despatx d'advocat, i adquirint coneixements dels seus germans, també lletrats. Poc després muntaria una primera assessoria en un petit local, on col·laborava amb ella una senyora vídua que li havia demanat de fer-ho, perquè s'avorria a la llar.

Aquesta ajuda a banda, allà la Berta s'ho feia tot ella sola i assegura que mai no va tenir problemes, ni pel fet de ser dona ni pel de ser jove; en part perquè va començar amb gent de la seva edat i amb amics del seu pare, i en part perquè això –ser dona i jove– hi ha qui ho pot considerar un valor afegit: **“La majoria dels meus clients són homes més grans que jo i davant d'ells em presento segura. Em veuen fresca, no malejada pels anys de professió.”**

Avui, en qualsevol cas, la Berta treballa amb un dels seus germans, ella com assessora a la part comptable i fiscal i ell a la jurídica i de nòmines. La novetats, però, rau principalment en què porten també el capítol de formació de les empreses: **“Els treballadors necessiten formar-se constantment, i a tal efecte muntem cursos, per a la Generalitat o finançats pel Forcem –Fundació per a la Formació Continuada a les Empreses– d'atenció al client, d'anglès, d'ofimàtica, de Windows, de qualsevol cosa que l'empresa et demani.”**

En aquest sentit, val a dir que la Berta ha constatat des que s'hi dedica que **“encara hi ha gent que té por –de les novetats–. És curiós que oferint formació totalment gratuïta les empreses, sobretot les petites, siguin poc partidàries a apuntar-s'hi”**, i insisteix a recomanar-ho, també per la seva pròpia experiència com a estudiant.

“A la Universitat –recorda– t'ensenyen molta teoria. Jo vaig fer Empresarials i, com en altres carreres, falta la pràctica. Ara això s'intenta esmenar amb cursos de postgrau, cursets... La formació permanent impera. Cal apuntar, d'altra banda, que ens fa molt mal la gent que fa un curset, a vegades per correu, i es posa el cartell d'assessor a la porta.”

Quant a la formació que ofereix el seu despatx, la Berta diferencia entre els cursos que munten ells mateixos i els que organitzen els altres: **“En el primer cas jo m'encarrego de tot, fins i tot de buscar aules, mentre que en el segon només faig les classes, i considerant que el nostre públic està format per senyors de més de trenta anys, em sembla lògic que per tal de donar una imatge formal cuidi el meu aspecte general.”**

Aquestes últimes paraules vénen de la nostra insistència a confirmar que encara ara la dona ha de demostrar més que l'home i marcar el seu territori, perquè aquest no s'equivoqui, i la Berta acaba de fer-ho: **“Malgrat que podem donar per superades moltes coses, en un ambient de confiança poden arribar a fer broma i caure en tòpics. A mi un senyor, en el primer minut de classe, ja m'havia dit si em podia treure la jaqueta per veure'm millor, però és interessant apuntar que la resta d'homes que presenciaven l'escena van reprovar la seva acció.”**

Pel que fa a l'altra part de la seva feina, l'assessorament fiscal i comptable a empreses, la Berta destaca que l'activitat que li dona més

satisfacció és fer-se escoltar, que la gent confii en ella, i manté que no es pot anar amb por a equivocar-se: **“D'entrada cal escoltar molt bé el client, entendre el perquè de les seves actuacions, fer teva la seva empresa i la seva problemàtica, i així vas més sobre segur. Ara, per exemple, hem tancat totes les comptabilitats, i quan acabem et queda un sentiment d'èxit, d'eufòria.”**

Ara bé, potser allò que li agrada més a la Berta és la relació amb la gent: **“Hi ha clients que et vénen una vegada a l'any, per a la declaració de renda, carregats de novetats: que han tingut un fill, que s'han separat... T'assabentes de coses molt íntimes i això fa que la relació no sigui freda sinó humana.”**

És clar que això també té els seus inconvenients: **“He vist gent plorar, per exemple la senyora que cobra seixanta mil pessetes de jubilació, que no li han retingut res durant l'any i que a l'hora de fer la declaració li surten a pagar cent mil i, és clar, es desespera. És dur, això... Et fas teus els problemes dels altres perquè els aprecies, i quan s'han de pagar impostos pateixo com si fos jo, la que he de pagar, i això dona una mica de mal viure.”**

Una altra peculiaritat de la feina de la Berta és que **“és una ocupació que té moltes puntes, i quan ve un impost no li pots dir al client que no li tindràs preparat, per tant això t'obliga a quedar-te fins a l'hora que sigui, inclús caps de setmana, ja que si no compleixes el teu client tindrà problemes. Aquest estrès és dolent i fa la sensació que no ens haguem d'entendre, entre muntanyes i muntanyes de papers.”**

Tant d'enrenou ens porta a parlar de la seva filla, que ha vist la seva mare **“sempre de bòlit”**. Al respecte la nostra protagonista en aquestes dues pàgines admet que **“la situació real”** és que està tot el dia a l'escola i amb un cangur, i que quan es fan activitats a l'escola en les quals altres mares participen, com anar al cinema, llavors sí que li pregunta si algun dia podrà acompanyar-la, una mostra de necessitat i estimació que l'omple **“d'orgull”** i que, **“segons diuen, passa amb els anys”**.

Tanmateix, la Berta afirma que mai no li ha retret la falta d'atenció: **“Tinc una nena molt assenyada que sap comprendre la situació. Quan arribo a vegades m'espera per fer els deures i llavors jo m'esforço per ser-hi tota, amb ella; es tracta de saber trobar la fórmula de donar més en menys temps. La situació no és traumàtica i inclús es pot desdramatitzar a través de l'humor. Diria que, trobant-se fora, la mare es converteix en una espècie de telèfon mòbil, i en aquest sentit, visca el món de la tecnologia! Ella em localitza per a qualsevol cosa com si fos allà mateix, al seu costat.”**

Això no obstant, la Berta creu que la unió fa la força. **“Malgrat que hem superat el moment de lluita, és important que el col·lectiu de dones estigui en contacte, que ens ajudem més –diu–. A mi, per exemple, m'encanta donar oportunitats a dones que no han treballat mai, i que siguin dones no és gratuït; considero que són més formals, més treballadores, i que tenen més empenta que els homes.”**

Berta Sàrries - Barcelona (el Barcelonès)